

måtte studeres mere indgående, og man vedtog i stedet en resolution, hvori man opfordrer den af de Forenede Nationers plenarforsamling nedsatte kommission for international ret til at undersøge, om det er ønskeligt og muligt at oprette en international domstol, der skal pådømme sager mod personer, anklaget for folkedrab eller andre forbrydelser, for hvilke der måtte blive givet domstolen jurisdiktion. Ved undersøgelsen skulle man have opmærksomheden henvendt på muligheden for at oprette domstolen som en kriminalafdeling ved den mellemfolkelige domstol i Haag.

Spørgsmålet om oprettelsen af en særlig international kriminalret har derefter været drøftet under denne kommissions 2. samling i Genève i juni 1950. Som resultat af disse drøftelser vedtoges en beslutning, ifølge hvilken det må anses for både ønskeligt og muligt at oprette en sådan domstol. Kommissionen kunne imidlertid ikke anbefale, at dette sker i form af oprettelsen af en særlig kriminalafdeling ved den mellemfolkelige domstol.

Til art. VII.

Det har siden midten af det 19. århundrede været en almindelig anerkendt regel, som også har fundet udtryk i de fleste udleveringstraktater, at stater ikke er forpligtet til at udlevere personer, der er sigtet for en politisk forbrydelse.

Efter afslutningen af den 2. verdenskrig er dette princip dog i vidt omfang fraveget med hensyn til udlevering af krigsforbrydere, og i nærværende konvention fastslås det nu på linie hermed, at de i konventionen omhandlede straffbare handlinger ikke med hensyn til spørgsmålet om udlevering skal betragtes som politiske forbrydelser, men at udlevering skal ske i overensstemmelse med landets love og traktater iøvrigt.

Til art. VIII.

Bestemmelsen i artiklen om, at spørgsmålet om folkedrab kan indbringes for De Forenede Nationers kompetente organer, har kun selvstændig betydning for stater, der ikke er medlemmer af De Forenede Nationer. Forsåvidt angår medlemsstaterne følger beføjelsen dertil allerede af bestemmelserne i De Forenede Nationers pagt.

Til art. IX.

Det blev under forhandlingerne om konventionen navnlig fra britisk, belgisk og dansk side påpeget, at det personlige straf-

ansvar under de nuværende forhold, hvor oprettelsen af en almindelig international straffedomstol foreløbig er uigennemførlig, kun har ringe betydning og ikke vil føre til en effektiv bekæmpelse af folkedrabsforbrydelser, da disse oftest vil være begået på initiativ og under medvirken af en stat eller en regering. Der måtte herefter kræves to ting, dels et personligt kriminelt ansvar for de nationale domstole, dels et statsansvar for en international domstol såvel med hensyn til den direkte forbrydelse som til forsømmelse af at forfølge forbrydere i landet.

Konventionens endelige tekst kan dog ikke siges fuldtud at tilfredsstille disse ønsker, idet den eneste bestemmelse om en stats ansvar for folkedrab er bestemmelsen i artikel IX om, at tvistigheder mellem de kontraherende parter om fortolkningen, anvendelsen og opfyldelsen af konventionen, herunder sådanne, som angår en stats ansvar for folkedrab eller en af de andre i artikel III nævnte handlinger, skal forelægges den mellemfolkelige domstol.

De afsluttende bestemmelser i de følgende artikler giver ikke anledning til særlige bemærkninger.

I tilslutning til artikel XI har plenarforsamlingen den 3. december 1949 vedtaget en resolution, hvorved man anmoder generalsekretæren om at opfordre enhver ikke-medlemsstat, som er eller bliver aktivt medlem af en eller flere af De Forenede Nationers særlige institutioner, eller som har tiltrådt eller tiltræder statutterne for den mellemfolkelige domstol, til at tilslutte sig konventionen.

Om den praktiske betydning, en konvention som den foreliggende om forhindring af og straf for folkedrab vil kunne få, kan der være delte meninger, men den har utvivlsomt værdi som udtryk for en stærk moralsk fordømmelse af de handlinger, den tilsigter at ramme, og det vil være af betydning, at der ved konventionen skabes uomtvistelig folkeretlig hjemmel til at straffe sådanne handlinger.

Udenrigsministeriet har meddelt, at ministeriet finder det ønskeligt, at Danmark støtter den af De Forenede Nationer udfoldede virksomhed til forebyggelse af folkedrab ved snarest at ratificere konventionen.

For Danmarks vedkommende kan det efter *justitsministeriets* opfattelse ikke være forbundet med betænkelighed at tiltræde denne konvention.